

“Què he de fer?”

Senyor Liljegren, l'Organització Mundial de la Salut (OMS) tem que les pròximes setmanes hi hagi milers d'infectats més d'Ebola a Libèria. Com està la situació al centre de tractament on vostè treballa?

—Actualment, disposem de cent seixanta llits, i això és massa poc. Cada dia moren aproximadament quinze persones al nostre centre, entre un i dos reben l'alta després de curar-se; per tant, podem oferir setze o disset noves places. Cada matí em planto al davant de la porta d'entrada. Allà hi ha una bona colla de pacients esperant; molts hi han passat la nit. Les persones ens porten els seus parents en carretons; d'altres es gasten l'últim centímetre que els queda en un taxi.

—És veritat que els taxis s'han tornat una perillosa font de contagi?

—Sí, però qui pot retreure a la gent que vagui desesperada per la ciutat buscant ajuda? A la porta nosaltres triem els qui estan més infectats, és a dir, majoritàriament els moribunds. Els altres malalts els hem d'enviar altre cop cap a casa...

—... on poden infectar els seus familiars.

—Exacte! Cada matí he de mirar a la cara pares i mares i els he de dir: “Em sap greu, no puc ajudar el seu fill”. He d'enviar a casa malalts greus que m'expliquen: “No puc tornar a casa, els meus familiars m'han fet fora”. Hi ha persones que no poden caminar, que han de marxar arrossegant-se. Al cap d'una hora, a les nou, tornem a tancar la porta. No tinc ni idea de quanta gent hem fet marxar fins ara i quants sobreviuen la resta del dia i esperen en va que els admetem.

—No hi ha cap altre hospital a Monròvia que pugui admetre més pacients d'Ebola?

—No. La majoria han tancat o ja estan saturats. Dels pocs metges i infermeres autòctons que hi havia a

Els estralls més greus del virus de l'Ebola es viuen a Monròvia. El cooperant suec Stefan Liljegren informa sobre les condicions apocalíptiques que s'hi viuen.

Libèria molts han mort d'Ebola. Ara estem triplicant la capacitat del nostre centre de tractament; i tot i que és el centre més gran que Metges sense Fronteres hagi construït mai, no serà suficient ni de bon tros. Estem a les últimes. Necessitem urgentment ajuda internacional massiva. Sobretot experts en perills biològics que tinguin experiència amb vestits de pro-

tecció, de manera que puguin entrar en acció immediatament i que en poc temps siguin capaços de muntar una unitat d'aïllament. Els Estats Units i la Gran Bretanya han promès ajuda d'aquest tipus. Però aquí encara no ha arribat ningú.

—Ja s'enterren amb eficàcia, com a mínim, els morts més infecciosos per impedir el contagi amb les cerimònies d'enterrament tradicionals?

—No, el sistema de sepelis estatal està col·lapsat. I enterrar les víctimes amb seguretat seria extremadament important. Però a vegades els morts d'Ebola que hi ha a les cases no els recull ningú. Si truques a la línia directa establerta de manera especial, ningú no agafa el telèfon. Hem construït un nou crematori i intentem ocupar-nos dels morts com a mínim del veïnat on hi ha el centre de tractament. Molts moren directament davant la nostra porta mentre esperen rebre ajuda. S'ha infectat tanta gent aquí que una ràdio local fins i tot va recomanar als ciutadans que fugissin a un bosc proper i s'espavilessin per sobreviure allà... [Liljegren han d'interrompre l'entrevista per parlar amb un company.]

... era l'home que vigila la porta avui al vespre. Ja han arribat dos nous pacients d'Ebola: un està molt malalt; l'altre està agonitzant. No tinc cap llit per a ells, no els puc ajudar. Què he de fer, doncs?

—Com aconsegueix superar el dolor acumulat?

—No el superem. Al cap de dos dies senzillament et tornes insensible. És la novena vegada que treballo amb Metges sense Fronteres; he estat sovint en territoris en guerra, però no havia viscut mai una situació tan dura com aquesta. I tot i així, molts infermers, quan acaben el servei aquí, fan tan sols una pausa curta i després tornen. Si no, no ve ningú. Però sincerament, no tinc clar quant de temps més ho podré suportar. Dir a la gent: “No us puc ajudar” és el pitjor. M'estimo més recollir cadàvers.

Veronika Hackenbroch

© Der Spiegel

Traducció d'Arnau Figueras